

Slujire

Fiecare dar este dat spre folosul altora

Sydney Long Jacob

© SoundWords, Online începând de la: 15.01.2021, Actualizat: 15.01.2021

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite și fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacției noastre.

Este remarcabil că păcatele făcute din neglijență de regulă ne neliniștesc mult mai puțin decât păcatele faptelor. Da, deseori acestea nicidecum nu ne neliniștesc. Dar cât de serios este aceasta.

Este ușor să-L nedreptățești pe Dumnezeu. Nu facem noi toți aceasta și ne gândim puțin la aceasta? Este cumva Maleahi 3.8-12 mai puțin adevărat astăzi decât în ziua în care a fost scris? Nu reținem noi întotdeauna ceva din ceea ce suntem datorii lui Dumnezeu?

Două parabole ale Domnului vorbesc despre această temă deosebit de importantă – aceea despre talanți și aceea despre mine [Matei 25.14-30; Luca 19.12-27]. Ce au făcut robii răi și leneși în ambele cazuri? Ei nu au risipit ceea ce au primit, ci l-au păstrat cu foarte mare grijă și apoi l-au dat înapoi proprietarului. Este aceasta un delict așa de mare? Cu siguranță în ochii noștri aceasta nu este altceva decât o neglijență condamnată. Dar ce spune Domnul? „Și aruncați pe robul nefolositor în întunericul de afară. Acolo va fi plânsul și scrâșnirea dinților” [Matei 25.30]. Cât de serios este totuși aceasta!

Fapt este: în momentul în care noi venim la Dumnezeu având credința că El L-a înviat dintre morți pe Isus, Domnul nostru, spre mântuirea noastră mărturisim și că Isus este Domnul (Romani 10.9). Ce include deci această mărturisire? Desigur nimic mai puțin că noi aparținem lui Isus, Domnul nostru, și că tot ceea ce noi suntem și avem este proprietatea Lui necondiționată, de care El poate dispune precum vrea. El are un drept asupra noastră, noi suntem sclavii Lui legați de El, și dreptul nostru și bucuria noastră este aptitudinea și starea de pregătire pentru a face voia Lui.

Acceptăm noi aceasta cu toată inima? Dacă nu, nu L-am nedreptățit noi pe Dumnezeu, da, nu ne-am nedreptățit noi pe noi înșine de bucuria și binecuvântarea pe care le-am fi putut avea?

Însă nu toți sunt chemați să meargă și să slujească; nu toți sunt predicatori. Foarte corect! Însă toți sunt chemați să recunoască cerințele Domnului cu privire la el însuși. El are dreptul incontestabil să poruncească, și noi avem dreptul să ascultăm. Însă cât de des se aude: „Ah, nu am putut face aceasta și aceea!” De ce nu? Nu ai fi tu gata pentru aceasta, dacă Domnul ți-ar încredința-o s-o faci? Dar dacă El nu ți-a încredințat-o s-o faci, de ce te gândești la aceasta? – Haideți să fim exersați în această chestiune! Voia Lui este desăvârșită. De aceea să fim pregătiți să facem această voie, fie în casă sau afară, și cu mâinile noastre să facem cu bucurie cea mai de jos slujire, sau să predicăm sau să dăm învățătură, așa cum Îi place Lui și conform aptitudinii pe care El ne-a dat-o.

Însă nu mergem noi uneori fără să fim trimiși? Desigur, și aceasta este foarte serios. Însă să nu mergem când suntem trimiși, este de asemenea foarte serios; așa era la Iona. Să nu acționăm, atunci când Dumnezeu ne dă mijloacele pentru aceasta, este foarte grav; așa au acționat robii care au învelit talanți în ștergar.

Fiecare dar este dat spre folosul altuia, noi nu am primit nimic spre satisfacerea proprie. Dacă nu facem parte altora, ceea ce am primit devine fără valoare; dar dacă este dat mai departe, atunci se va dubla în curând. Dacă Dumnezeu ne-a dat lumină, adevăr și daruri, să nu facem noi parte de ele acelora care nu le au?

Este deci necesar ca toți să meargă în depărtare? Dumnezeu să ne ferească! Numai aceasta este necesar: ca noi toți să facem voia Domnului, oricare ar fi aceasta, și anume „fără murmure și fără îndoieli” [Filipeni 2.14], ci dimpotrivă cu bucuria inimii. Dacă ne gândim la mulțimea de popor, nu devin sentimentele noastre impresionate, așa cum era la Domnul nostru? Fie ca noi să avem principiul echilibrului; surplusul nostru să slujească lipsei acelor care nu au, așa cum ar fi și invers, surplusul lor să acopere nevoile noastre.

Câmpurile sunt albe pentru recoltat, și din cele mai diferite părți ale pământului vin strigăte de ajutorare pentru a strânge ce au semănat alții și la care alții au lucrat cu răbdare. Culegătorii au o lucrare mult mai ușoară decât cei care au arat și au semănat, însă amândouă grupele se vor bucura împreună.

Prin studierea acestor lucruri fie ca noi să fim exersați cu privire la păcatele noastre prin neglijare cât și cu privire la acelea pe care le facem. Fie ca noi să avem duhul adevărat al robului din Psalmul 123.2, duhul ucenicului din Luca 14.26,27,33 și duhul al unui soldat bun al lui Isus Hristos ca în 2. Timotei 2.4, și toate acestea spre buna Lui plăcere, a Celui care ne-a răscumpărat prin sângele Său, pentru ca noi să avem bucuria măreață în a fi liberi de a face voia Lui.

Avem numai această viață scurtă, ca să-I slujim pe pământ, unde El a fost lepădat. De aceea cât de mare este pierderea, dacă trăim numai pentru noi, în loc să trăim pentru Hristos. Să ne ajute Dumnezeu să nu trecem cu vederea cât de importante sunt toate acestea.

Tradus de la: [Dienst](#)

Titlul original: „Dienst“ din *Der Dienst des Wortes*, Anul 7, 1929, pag. 76–79;
Titlul original în engleză: „Service“ din „Part 3: Collected Writings“ în *Faithful Sayings*
http://stempublishing.com/authors/Jacob/Jacob_Service.html

Traducere: Ion Simionescu